

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. D.**, narozen X, st. přísl. Ukrajina, zastoupen Mgr. Miroslavem Kalousem, zmocněncem, X, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, čj. CPR-15833/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014, čj. CPR-15833/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, čj. KRPA-329506-24/ČJ-2013-000022 ze dne 26. 10. 2013. Tím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 10 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce má za to, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí o vyhoštění žalobce, je v rozporu se skutečností. Dle jeho názoru není pravdou, že

by na území ČR pobýval od 27. 3. 2013 do 2. 9. 2013 neoprávněně, jak bylo správními orgány v rámci řízení o správním vyhoštění předestřeno.

Žalobce uvádí, že podal Ministerstvu vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky dne 12. 3. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Poté byl vyzván k odstranění vad podané žádosti. Žalobce konstatuje, že ač byl v řízení před Ministerstvem vnitra ČR zastoupen zmocněnou zástupkyní a ta učinila úkony ve smyslu prodloužení pobytu, ministerstvo se domnívalo, že požadované náležitosti k prodloužení doby platnosti pobytu nepředložil, a proto řízení zastavilo. Nesouhlasí zejména s postupem ministerstva, které rozhodnutí o zastavení doručovalo přímo jemu a nikoliv jeho zástupkyni. Ministerstvo vnitra ČR proto dle názoru žalobce pochybilo tím, že nedoručilo písemnost zástupkyni, ale přímo žalobci, který se navíc v té době nenacházel na území ČR.

Dle názoru žalobce není tudíž pravdou, že by se od 27. 3. 2013 nacházel na území ČR nelegálně, jak tvrdí žalovaný shodně se správním orgánem prvního stupně. Podotýká, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podal včas v zákonné lhůtě a jeho pobyt je v souladu ustanovením § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nadále platný, neboť rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti mu nebylo dosud řádně doručeno a tudíž nemohlo nabýt právní moci. Pro uvedené důvody žalobce také již zmíněné usnesení Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 1. 2013 napadl u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která však dosud o jeho podáních nerozhodla.

Žalobce má za to, že jejich vyřízení má bezprostřední vliv na posouzení zákonnosti jeho pobytu. Dle jeho názoru představují odvolací řízení a řízení přezkumné v dané věci předběžnou otázku, kterou je nutno nejprve vyřešit a teprve poté bude možno zkoumat pobyt žalobce na území ČR z hlediska možného porušení pobytového režimu. Žalobce dodává, že nemá smysl udělovat správní vyhoštění, dokud není meritorně rozhodnuto o věci hlavní, tedy o pobytu.

Žalovaný odmítl oprávněnost žaloby a navrhuje její zamítnutí, jelikož má za to, že v posuzované věci byl z jeho strany v souladu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Ve svém velmi stručném vyjádření žalovaný konstatuje, že má za to, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a v napadeném rozhodnutí bylo posléze řádně zdůvodněno, proč na jeho základě došlo k uložení správního vyhoštění.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 2. 9. 2013 dobrovolně dostavil na Odbor azylové a migrační politiky v Praze, kde byl ještě téhož dne zajištěn v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Důvodem byla skutečnost, že ke kontrole totožnosti předložil cestovní doklad, ve kterém nebylo vylepeno žádné vízum či povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Byl proto převezen na služebnu Policie ČR, kde bylo lustrací v dostupných evidenčních systémech zjištěno, že žalobce požádal dne 12. 3. 2012 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

Řízení o uvedené žádosti bylo zastaveno na základě usnesení Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 1. 2013 čj. OAM-13039-9/DP-2012. Zmíněné usnesení bylo žalobci zasláno na adresu jeho hlášeného pobytu X, ale z poštovní přepravy se vrátilo s tím, že na uvedené

adrese je účastník řízení neznámý. Ministerstvo proto dále postupovalo ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu a doručovalo usnesení veřejnou vyhláškou. Právní moci usnesení nabylo dne 26. 3. 2013.

Na základě takto zjištěných skutečností dospělo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy k závěru o nelegálním pobytu žalobce na území od 27. 3. 2013 do 2. 9. 2013, kdy byl zajištěn a vydalo dne 3. 6. 2013 rozhodnutí, na jehož základě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Žalobce s postupem správních orgánů nesouhlasí, přičemž argumentuje především tím, že stále ještě probíhá řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců, jež nebylo pravomocně ukončeno, neboť rozhodnutí prvoinstančního orgánu mu nebylo ministerstvem vnitra řádně doručeno prostřednictvím jeho zástupce, jehož pro dané řízení zplnomocnil.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle něj policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Soud v první řadě považuje za nezbytné připomenout, že řízení ani rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu nejsou předmětem přezkumu v právě projednávané věci, přestože právě tímto směrem zaměřil žalobce většinu svých žalobních námitek. K zastavení řízení o prodloužení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu došlo v odlišném řízení, než které vedlo k vydání rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. V daném případě je podstatné, že i kdyby došlo k porušení ustanovení správního řádu v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jak namítá žalobce, nemohl by jej soud přezkoumávat, přestože napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce obsahově na toto rozhodnutí navazuje. I přes zmíněnou návaznost obou řízení se tato vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 5/2012-22 ze dne 30. 4. 2012, dostupný na www.nssoud.cz).

Námítky žalobce směřující k tomu, že při rozhodování o vyhoštění mělo být zohledněno, že jeho pobyt se jeví nelegálním pouze v důsledku nesprávného postupu ministerstva, který žalobce nijak nezavinil, však soud i přes shora uvedené posoudil.

Jelikož je předmětem přezkumu rozhodnutí o vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, musí být vydáno v souladu s ustanovením § 174a zmíněného zákona, s ohledem na nějž soud stěžejní žalobcovy námitky posoudil. Dle zmíněného ustanovení: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, (...)*“.

Pakliže by žalobce prokázal, že byl v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastoupen a Ministerstvo vnitra ČR tuto skutečnost ignorovalo a doručovalo své rozhodnutí namísto zplnomocněnému zástupci žalobce žalobci samotnému, nemohlo by jeho rozhodnutí nabýt dne 26. 3. 2013 právní moci, v důsledku čehož by neobstálo ani tvrzení žalovaného a správního orgánu prvního stupně, že žalobce na území ČR pobýval od 27. 3. 2013 nelegálně.

Za takových okolností by dle názoru soudu představovalo správní vyhoštění pro žalobce nepřiměřený zásah zejména proto, že by se fakticky nedopustil žádného protiprávního jednání. Lze jen obtížně po žalobci požadovat, aby snášel důsledky pochybení státních orgánů, za něž nenese odpovědnost, a aby k jeho tíži bylo přičítáno protiprávní jednání správního orgánu.

Z napadeného rozhodnutí ovšem soud zjistil, že žalovaný si byl výše uvedeného možného scénáře vědom, a proto se při posuzování žalobcova odvolání neomezil na strohé a formalistické konstatování, že usnesení Ministerstva vnitra ČR čj. OAM-13039-9/DP-2012 ze dne 9. 1. 2013 nabylo dne 26. 3. 2013 právní moci, ale přihlédl také k obsahu žalobcových námitek, které se uvedeného řízení týkaly. Jako klíčovou pro své závěry shledal skutečnost, že žalobce v rámci celého řízení o správním vyhoštění hodnověrným způsobem neprokázal, že by skutečně byl v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastupován. Soud s tímto názorem žalovaného souhlasí a dodává, že pochybnosti o žalobcem předestřené verzi se zástupcem v řízení vzbuzuje také fakt, že ani jedno z podání, kterými žalobce dne 16. 9. 2013 proti usnesení Ministerstva vnitra ČR brojil, podobnou námitku neobsahuje. S tímto tvrzením žalobce poprvé vyrukoval až v rámci řízení o vyhoštění, což v kombinaci s nedoložením žádného relevantního důkazu, kterým by ho argumentačně podepřel, vyvolává důvodné pochybnosti o pravdivosti žalobcových výroků. Odůvodnění žalovaného soud shledal v tomto místě dostatečným a přesvědčivým.

Soud připouští, že určitou nejistotu z pohledu žalobce vnáší do celé věci fakt, že o jeho odvolání a návrhu na přezkoumání rozhodnutí ze dne 16. 9. 2013 nebylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dosud rozhodnuto. Pakliže by Komise z jakéhokoli důvodu dala žalobcově odvolání za pravdu a došlo by ke zrušení usnesení Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 1. 2013, byla by tato skutečnost potenciálním důvodem pro obnovu řízení o správním vyhoštění dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Při současném stavu věci však nelze po žalovaném, ani správním orgánu I. stupně požadovat, aby snad výše uvedenou možnost předvídaly či do okamžiku rozhodnutí Komise vyčkávaly, zvláště za situace, kdy již usnesení ze dne 9. 1. 2013 nabylo právní moci.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy. Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. července 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně